

Jan Altena

POSITIEF

Roman

2020

Altena-tca Zwolle

Een boek dat blijft hangen...

Copyright © 2020 Jan Altena

Omslag: © Jan Altena
Vormgeving: Altena-tca
Druk: Pumbo.nl

Roman
ISBN/EAN: 978-90-826783-9-0
NUR: 301

www.altena-tca.nl
www.boekenbestellen.nl/boek/positief

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensverwerking of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Verantwoording van de auteur:

Deze roman werd geschreven in de tachtiger jaren van de vorige eeuw. Aids was in die tijd een ongeneeslijke ziekte, veroorzaakt door een nieuw virus. Het was niet alleen een feit dat je de dood in de ogen keek als je HIV-positief getest werd, maar ook dat daar een verschrikkelijke lijdensweg aan vooraf zou gaan. Gelukkig ligt dat nu anders. Weliswaar genees je niet echt als je HIV-positief bent, maar met de nodige middelen kun je een goed leven leiden.

De hopeloosheid die vijfendertig jaar geleden volgde op de mededeling 'U bent seropositief' was ook de belangrijkste reden dat dit boek, ondanks aanvankelijke belangstelling van een tweetal uitgevers, destijds niet in druk is verschenen. Het was simpelweg 'not done'.

De roman kan nu gelezen worden als een (bijna-)historische roman, met voor de oudere generatie - de jongvolwassenen van toen - een glimlach van herkenning naar het vrijwel computerloze tijdperk en voor de jongere wellicht een stukje verbazing naar die tijd zonder sociale media.

Maar helaas ook met de herkenning van het kwaad van een nieuw verschrikkelijk virus.

Historisch, maar ook actueel.

Najaar 1987

1

Vaag drongen geluiden tot Martin door. Stemmen die door een dikke kolkende brei heen probeerden te dringen.

'Zou het nog lang duren voor hij bijkomt?'

'Volgens de dokter niet. Hij ziet er trouwens ook een stuk beter uit vandaag.'

'Wanneer vertel je het?'

'Ik weet het niet, hij zal eerst wel wat tijd nodig hebben om het ongeluk te verwerken. Het beste lijkt het me om nog een paar dagen te wachten.'

'Tja, maar het wordt natuurlijk wel steeds moeilijker.'

Hij hoorde iemand diep zuchten en onwillekeurig deed hij zijn ogen wat open. Het heldere licht deed pijn en de omgeving deinde op en neer. Snel sloot hij zijn ogen weer en liet zich weer wegzakken in die heerlijke vergetelheid. De stemmen leken uit een andere wereld te komen.

'Er zal wel heel wat veranderen als hij weer thuiskomt.'

'Ik hoop van niet. We hadden het fijn samen en dat blijft wat mij betreft zo.'

'Ja, maar toch...'

'Je begrijpt het niet, Ageeth. Hij is positief, ik niet. Dat betekent dat ik er voor kan zorgen dat hij een paar fijne jaren krijgt en dat ga ik proberen ook.'

'Ik hoop dat het je lukt; ik mag Martin graag, dat weet je. Maar makkelijk zal het niet zijn.'

'Dat weet ik... Ja, dat weet ik.'

Weer zuchtte de vrouw naast hem.

Hoewel zijn hersens de woorden maar als losse flarden zonder

betekenis hadden geregistreerd, drong de zucht wel echt tot hem door. Hij voelde dat Marion bij hem was en dat zij verdriet had. Maar waarom? Zijn suffige brein wilde niet meewerken. Opnieuw hoorde hij de stemmen.

'Kom op, we gaan even een kop koffie drinken, daar zijn we wel aan toe.'

'Je hebt gelijk, maar niet zo lang. Ik wil bij hem zijn als hij bijkomt.'

Hij hoorde hoe ze weglieden en deed opnieuw z'n ogen open. De kamer golfde minder dan daarnet, maar het felle witte licht kon hij nog steeds niet goed verdragen. Met zijn ogen tot spleetjes geknepen nam hij zonder zich te bewegen de omgeving in zich op. Een wit plafond met een gordijn aan een rail. Hij liet zijn ogen heen en weer dwalen en zag dat hij in een grote ruimte lag. Hij voelde dat hij niet alleen was. Voorzichtig draaide hij zijn hoofd. Een pijnscheut trok door hem heen en even zag hij alles weer draaien. Langzaam drong het tot hem door waar hij was: in een ziekenhuis. Maar hoe kwam hij hier?

Hij probeerde zich iets te herinneren, maar de vermoeidheid trok hem weer in een diepe slaap.

2

Iemand pakte zijn hand en wreef er met de andere zachtjes over. Een mond beroerde lichtjes zijn voorhoofd. Hij sloeg zijn ogen op en zag Marion boven zich. Zachtjes drukte hij haar hand.

'Eindelijk ben je er weer. Hoe voel je je?'

Hij probeerde te antwoorden, maar hij moest eerst een paar keer slikken voor de woorden eindelijk wilden komen.

'Gaat wel, suffig.' Hij schrok van zijn eigen geluid, het leek wel of hij te veel gedronken had. Maar Marion scheen het niet te merken.

'Geen wonder, je hebt een flinke tik tegen je hoofd gehad. Je hebt drie dagen in coma gelegen.'

'Hoe kan dat?'

'De dokter zei al dat je je het ongeluk waarschijnlijk niet direct zou herinneren. Hij zei trouwens ook dat je beter niet te veel kunt praten, dus zal ik je vertellen wat er is gebeurd. Hou jij maar lekker je mond.'

Terwijl Marion vertelde kwamen de herinneringen als vanzelf weer stukje bij beetje terug. Ze hadden een gezellig weekend doorgebracht bij Ron en Astrid. Het was zondagavond knap laat geworden met als resultaat dat ze maandagochtend geen van beiden de wekker gehoord hadden. Voor Marion was dat niet erg want die hoefde 's middags pas te werken, maar hij zou duidelijk te laat op zijn werk komen. Tot overmaat van ramp miste het ook nog die ochtend. Haastig was hij weggereden. Hij was pas een paar straten van huis toen de klap kwam. Marion vertelde hoe hij wilde inhalen en toen frontaal op een andere auto botste. Zijn benen zaten bekneld, dus moesten ze hem uit de auto zagen. Hij had daar niets van gemerkt, want op dat moment was hij al bewusteloos doordat hij met zijn hoofd tegen de ruit was gevlogen.

Afgezien van een fikse hersenschudding had alleen zijn rechter been schade opgelopen. Voorzichtig vertelde ze hem dat het been gedeeltelijk versplinterd was en dat ze heel lang bezig waren geweest met opereren. Maar volgens de doktoren zou alles op wat luttelens na wel weer goed komen. Maar door de gewichten en katrollen aan zijn been zou zijn bewegingsvrijheid voorlopig wel beperkt blijven.

'Nou ja,' zei Martin hees, 'die hersenschudding moet toch rust hebben, dus dat stilliggen komt eigenlijk wel goed van pas.' Hij probeerde te glimlachen, maar het enige dat hij wist te produceren was een pijnlijke grijns.

Hij wilde Marion geruiststellen, haar laten weten dat ze zich geen zorgen om hem hoefde te maken. Dat was belangrijker dan een beetje pijn en die duizeligheid. Nou ja, beetje pijn? Zolang hij stil bleef liggen ging het wel, maar iedere beweging zorgde voor een felle pijnscheut. Hoewel hij ongemakkelijk lag, verroerde hij zich niet. Straks, als Marion weg was, zou hij wel goed gaan liggen of de verpleegster bellen om hem te helpen. Ze hoefde de grimassen die hij ongetwijfeld zou trekken niet te zien.

Opeens drong het tot hem door dat er nog een andere auto bij het ongeluk betrokken was en dat het ongeluk zijn schuld was.

'Die andere chauffeur...' Het klonk geschrokken.

Marion aarzelde. Zou ze het hem vertellen? Het meisje was er slecht aan toe. Ze had glassplinters in één oog gekregen en haar rugwervel was gebroken. Op het ogenblik weigerden haar benen alle dienst, maar de artsen gaven haar vijftig procent kans dat ze over een poosje weer zou kunnen lopen; de wervel was maar een klein beetje verschoven. Marion besloot niet alles wat ze te weten was gekomen te vertellen.

'Het is een meisje van achttien, ze had net haar rijbewijs. Ze ligt hier ook in het ziekenhuis.'

'Is het ernstig?'

'Dat weten ze nog niet. Ze had wat met haar rug en ze hebben haar in een gipskorset gepakt. Over een paar dagen kunnen ze

meer zeggen.'

'Verlamd... ?'

'Echt Martin, dat is nog niet te bekijken. De wervel is beschadigd, maar niet zo zwaar. We moeten dus afwachten.'

Opzettelijk verzweeg ze het oog van het meisje. Het was een zware operatie geweest en de kans dat ze alsnog dat oog zou moeten missen was groot. Ze wilde Martin zo weinig mogelijk van streek maken, maar hun plechtige gelofte dat ze elkaar nooit voor zouden liegen wilde ze ook niet breken.

'Vreselijk, en alles is mijn schuld.'

Ze kon de woorden haast niet verstaan, zo zacht en schor werden ze uitgesproken. Ze wist dat Martin leed om wat hij dit jonge meisje had aangedaan. Zachtjes streelde ze zijn voorhoofd. Een traan rolde over zijn wang. Ze veegde hem weg. Een brok kwam in haar keel, ze had Martin nog nooit zien huilen.

'Kan ik haar bezoeken? Hoe heet ze eigenlijk?'

'Ze heet Amanda.' Bewust vergat ze het antwoord op de eerste vraag.

'Kan ik Amanda bezoeken?'

'Het lijkt me beter nog even te wachten, jullie zijn allebei nog te zwak voor zoiets.'

'Stuur haar dan tenminste een grote bos bloemen met mijn excuses. Of liever: breng haar de bloemen zelf en zeg haar dat ik hoop dat ze weer snel opknapt. En...!' Martin aarzelde voor hij verder ging. 'De ouders...'

'Ik zal ze bellen en zeggen wat je voelt.'

'Dank je.'

Martin sloot zijn ogen. Een vreselijk leeg gevoel trok door hem heen. Hij voelde zich rot. Als het meisje nu eens voor de rest van haar leven verlamd zou blijven?

'Ik geloof dat het beter is dat je nu probeert te slapen. Voor vandaag is het wel genoeg geweest.'

Hij reageerde nauwelijks op de kus die ze hem gaf. Hij wilde nu het liefst alleen zijn.

Terwijl Marion wegliep bedacht ze hoe moeilijk ze het beiden de komende dagen nog zouden krijgen. Hoe zou het met Amanda aflopen? En hoe zou Martin reageren als hij de rest te weten kwam? Het zou wel eens de zwartste week van hun leven kunnen worden.

Martin lag ondertussen ook te peinzen. Marion zou hem beslist niet voorliegen, maar hij had het gevoel dat ze hem spaarde. Na twee jaar huwelijk voelden ze elkaar opvallend goed aan. Er was meer aan de hand dan ze had verteld. Het was net of een vage herinnering uit zijn onderbewustzijn naar boven wilde komen, maar net op het moment dat hij het te pakken leek te hebben zonk het weer weg. Op een onverklaarbare manier brak het zweet bij hem uit: angstzweet. Maar waarom?